

2. Enhver af Vore kære og tro Undersaatter, der efter sin Stand og Stilling har udmærket sig ved Fortjenester af det almindelige, erholder derved Adgang til dette Hæderstegn, naar det Forhold eller de Handlinger, som dertil maatte gøre ham værdig, nøjagtigen er blevet Os af vedkommende Øvrighed eller foresatte gennem Vore Kollegier, eller høje Embedsmænd, allerunderdanigst indberettet.

3. Naar nogen er bleven udnævnt til Dannebrogsmænd, og Underretning derom allernaadigst meddelt Vort Ordenskapitul, da paaligger det samme, at indføre hans Navn, Fortjenester og Opholdssted i Kapitulets Register, og at tilstille ham en trykt Genpart af denne Vor Anordning; hvorhos hans Udnævnelse offentligen fra Kapitlet bør kundgøres.

4. Er den udnævnte Dannebrogsmænd til Stede der, hvor Vi Selv opholde Os, da modtager han Sølvkorset af Vor egen Haand. Er han fraværende, da bliver Hæderstegnet og det Eksemplar af Anordningen, som er ham bestemt, tilsendt hans højeste foresatte der paa Stedet, for af denne at vorde ham højtideligen overleveret, efter Ordenskapitulets nærmere Foranstaltning.

5. Enhver, som hædres med Dannebrogens Sølvkors, har Adgang til Vore 2de Ridderordeners fælles højtidelige Møder. Han bør af enkelt Skildvagt honoreres med skuldreret Gevær, og ville Vi allernaadigst, at han som en af Kongen udmærket Mand, alle Vegne udenfor hans Tjenesteforhold skal anses og behandles som den første blandt sine Ligemænd.

6. Til Bevis om det Værd, Vi tillægge Dannebrogsmændenes Hæderstegn, have Vi dermed benaaded Medlemmerne af Vort Ordenskapitul. Saa er det og Vor allernaadigste Villie, at den, Vi en Gang have tildelt dette Hæderstegn, skal beholde og bære samme, saa længe han ej dertil gør sig uværdig; saaledes, at om Vi maatte finde Os foranledigede til at benaade en Dannebrogsmænd med nogen af Vore Ridderordener, skal han ikke desto mindre vedblive at bære Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

7. Da Vi saaledes have givet dette Hæderstegn en fortrinlig Udmærkelse, forvente Vi og, at Vore Dannebrogsmænd, ved urokkelig Troskab mod Konge og Fædreland, og ved en i alle Dele hæderlig Vandel, stedse ville stræbe at vedligeholde og forøge den Agtelse, de have erhvervet. Men skulde nogen Dannebrogsmænd fornægte den Æresfølelse, som det var Vor Hensigt at oplive, saaledes at han ved Domstolene vorder tiltalt eller saggiven for en Handling, der kunde medføre legemlig Straf, eller Ærens og den offentlige Agtelses Fortabelse, da er det Domstolenes Pligt ufortøvet derom at gøre Indberetning til vedkommende Kollegium, paa det at samme kan foranledige Ordenskapitulets Forestilling til vor allerhøjeste Resolution: om den tiltalte eller saggivne indtil videre skal forbydes at bære sit Hæderstegn. Saa maa ej heller nogen Dom, der medfører legemlig eller vanærende Straf, fuldbyrdes paa en Dannebrogsmænd, forinden Hæderstegnet, ifølge en af Kapitlet fattet og af Os sanktioneret Beslutning, er ham frataget, hvilket dernæst uophødeligen bør indsendes til Kapitlet.

8. For, saa vidt muligt, at raade Bod paa uformuende Dannebrogsmænds trykkende Kaar, have vi under Kapitulets Forvaltning henlagt et Fond, af hvis aarlige Indtægter Vi ville tildele dem iblandt Dannebrogsmændene, som Vi efter Omstændighederne maatte finde særdeles værdige eller trængende dertil, en aarlig Underholdningshjælp, hvis Størrelse og Forøgelse Tid efter anden Vi i hvert enkelt Tilfælde ville bestemme, med allernaadigst Hensyn paa enhvers særskilte Fortjeneste, Kaar og Alder, hvorved fornemmeligen vil komme i Betragtning den længere eller kortere Tid, han maatte have staaet i Vor Tjeneste eller været benaaded med Dannebrogsmændenes Hæderstegn. Og skal denne Underholdningshjælp i intet Tilfælde kunne sælges, pantsættes eller belægges med Arrest, ej heller deri kunne gives Udlæg; paa det at den desvissere maa komme dem til gode, hvem Vi allernaadigst tildele samme.